

DREM

A Tan korszakának 138. nyara, Kopó holdja

Feldobta mászóhorgát a magasba. Érezte, ahogy az felér a röppálya csúcsára, majd zuhanni kezd. Hangos koppanással esett a fára. Drem meghúzta, érezte, ahogy a horog beharap a kéreg alá, majd megrántotta, hogy megbizonyosodjon róla, el fogja bírni a súlyát.

Szorosan hozzásimult a cölöpökből emelt kerítéshez. Semmi mást nem hallott, csak szíve dübörgését, ahogy visszhangot vert a fejében, és hörgő levegővételét. Feszült volt már a puszta ténytől is, hogy itt van újra, itt, ahol minden elkezdődött.

A Csillagkő-tó partján fekvő bánya peremén.

Byrne utasítását követve a Fénylő Csillag Rendjének néhány tucat vadászával együtt előővakodtak a sötétség leple alatt az északi erdőségből, és megindultak a cölöpfalak irányába. Dremnek feltűnt, hogy a rés, amit Pöröly teste ütött a kerítésen, már be lett foltozva. Érzelmek szánottak végig rajta, amikor oda esett a tekintete, ahol Siget utoljára élve látta, ahol az óriás utóvédként harcolt utolsó leheletéig.

Lüktetni kezdett a vér az ereiben a gyász és a harag hatására, ahogy a hangás, sziklás talajon a bánya felé kúszott. Az emlék még mindig kínozta. És most itt volt, szorosán a falnak lapulva, várva, hogy átlendüljön fölötte, ahogy korábban is, már két alkalommal.

De ezúttal hatvanan vannak velem a legszívósabb, legkeményebb férfiak és asszonyok közül, akikkel valaha is dolgom volt. A Fénylő Csillag Rendjének vadásza. Megnyugtató gondolat volt. Keze seaxa markolatára tévedt, finoman megsímította. Megnyugtató érzés volt ez is. Megmozgatta a vállát, áthelyezte láncinge súlyát. Elfintorodott, ahogy végigdörzsölte

a hegeit, hiába a két réteg vászon és gyapjú a páncél és teste közt. Már bő tízéje ebben kelt és ebben feküdt, még alváshoz sem vette le az erőltetett menet során, ami idáig hozta őket a Pusztaság szívében zajló ütközet helyétől. A csatában megtapasztalta a hasznát, és minden kényelmetlenség ellenére sem akart tőle egyhamar megválni.

Körülötte elkezdett beszivárogni a világba a szürke hajnal. A fakó fényben épphogy ki tudta venni balról és jobbról, tőle húsz-harminc lépésnyire egy férfi és egy nő sötétebb árnyait. Ők is feldobták mászó-horgaikat, és a jelet várták.

Bagoly huhogott.

Keld.

Drem mély levegőt vett, és mászni kezdett, lábát a cölöpöknek vetve kapaszkodott a kötélen. Nagydarab volt, tagbaszakadt, de erős, az átlagnál erősebb, így a mászás nem okozott nagy kihívást neki. Néhány szívdobbanásnyi idő alatt fent volt, majd átgurult a falon, leereszkedett a gylolokjáróra, és mélyen legörnyedt.

Biccetett bajtársai felé, aztán lepördült a falról, egy pillanatig lógva maradt, és lehuppant a földre. Megállt, lélegzetviesszafojtva fülelt, seaxa és rövid baltája a kezébe siklott, végül elindult az épületek felé.

A bánya csupa árny és szürke fény, csupa fojtott zaj volt: régi zsanérokon csikorgó ajtó, patkányok neszelése, a tó locsogása a távolban. Drem lassan haladt, épületről épületre, belökte az ajtókat, a lakókat kereste, az árnyak közt kutakodott. Lábnyomokat látott, lehajolt megvizsgálni őket. Nem emberi nyomok voltak, ahhoz túl hosszúak, túl duzzadtak. A földet karmok sebeztek, de nem állat karmai. Drem az utóbbi időben aggasztóan sok ilyen nyomot látott.

Egy fenevad.

De a nyomok régiek voltak, a talaj kemény, kérges.

Egy hold, legalább, talán több is.

És a tény, hogy újabb nyomok nem koptatták el, csak megerősítette, amit eddig gyanított: A bányát már rég teljesen elhagyták.

Továbbment, folytatta a módszeres keresést, kinyitott minden ajtót, tüzetesen megvizsgált minden nyomot. Útja a bánya közepe felé vezetett, ahol hirtelen üres tér nyílt előtte: egy három oldalról épületek határolta tér. Északi irányban kőtömb tört a magasba, akár egy sziklafal.

A sötétjén mélyebb, árnyas foltok tátongtak, amik barlangokat sejtettek. Drem tudta, mik azok, mivel korábban már látta őket.

Ketrecek Fritha kísérleteihez.

A tér közepén egy asztal állt.

Drem reszketni kezdett, ahogy az emlékek előkúsztak elméje egy sötét szegletéből.

Vér és tűz emlékei. Fritha, Gulla, a Kadoshim, a hatalom szavainak emlékei. Látta, ahogy Fritha elvágja Gulla torkát, majd felteszi az asztalra a Pusztaság egyik hatalmas denevérének teste, és Asroth levágott keze mellé. Eszébe jutott az epe íze, ami feltolult a torkában, ahogy a fekete mágiát nézte. Gurgulázó rikoltások, ahogy az asztalon széttérített testek tekeregve egybeolvadtak, végül Gulla, ahogy újjászületett testben, más alakban felemelkedik.

Az első feltámadottnak nevezte magát.

Drem megrázta a fejét, és belépett a térre. Körülötte alakok váltak le az árnyakról: a Rend vadászhajói, akik a bányát átkutatva vele együtt közeledtek ide, az épületegyüttes szíve felé, körbefonva, mint egy egyre szűkülő hurok. Csendben álltak. A hajnal ostrom alá vette a tájat, úzni kezdte a homályt, és Drem még több jelét láthatta annak, hogy ezt a helyet réges-rég elhagyták. Az épületek hidegen és üresen tátongtak, a tűzgödrök hamvát szétfújta a szél, kimosta az eső. Az élet egyetlen jele a szaporán ügető patkányok, az ereszekben kapirgáló madarak hangja volt. A keményre döngölt földben nyomok tarkállottak. Drem maga elé képzelte az emberekből, bestiákból álló, itt gyülekező tömeget. Mostanra a nyomok mind szárazak voltak és kemények.

Egy utolsó gyülekező, mielőtt Fritha serege elindult, hogy megütközzön a Renddel?

A nap már magasabban járt, a reggeli fény végigömlött az udvar közepén álló, hatalmas asztalon, ami úgy kuporgott ott, akár egy veszélyes, szunnyadó szörnyeteg. Láncokat, bilincseket ütöttek mélyen a fába, az erezetet sötét, száraz tócsák foltozták.

A vér mindig nyomot hagy.

Drem varjakat látott körözni a sápadt fény csíkozta égbolton. De repkedtek varjak a bánya fölött is, szétszóródva, le-leszálltak a háztetőkre, berepültek a nyitott ablakokon. Az egyik madár lassan körözve

ereszkedett le az udvarra. Fakó volt, fehér tollaival kítűnt fekete fajtársai közül. Károgva verdesett a szárnyával, majd leszállt Drem vállára. Érezte, ahogy a madár karmai megfeszülnek, és rákapaszkodnak. Ismét hálás volt a láncingért.

– *Gulla nincs* – recsegte a varjú.

– Igen, Rab, úgy fest a dolog – felelte Drem.

– *Torz ember sincs* – harsogott Rab.

– Eddig egyet se találtam – helyeselt Drem. Tudta, hogy a madár Fritha fenevadaira utal.

– *Jó* – motyogta a varjú, megrázta magát, és felborzolta tollait.

Egy alak lépdelt felé egy nyugatra eső utcából. Idősebb, sötét haja ezüstbe hajlott, mozgása csupa tűz és elegancia. Öveiről egy sor különböző kés és balta lógott. Keld, a Rend vadásza, Drem jóbarátja. Oldalán két jókora ordas-kopó koslatott, egyik palaszürke, a másik vörös. Keld egyik kezében egy köpenybe csavart tárgyat hozott.

Egy lándzsa?

Öles léptekkel ment a tér közepére, majd megállt az asztal mellett. Mogorván vette szemügyre, majd tekintetét felemelve végigpillantott a körben állókon, belenézett minden vadász szemébe. Amikor találkozott a tekintetük, Drem megrázta a fejét.

Élőknek semmi nyoma.

Keld egy biccentéssel szájához emelt egy kürtöt, és megfújta.

A távolból egy másik kürt felelt. Drem hamarosan érezte, ahogy remegni kezd a föld.

A Rend serege bajosán maradhat rejtve, már csak azért is, mert vagy száz óriásmedve gyarapítja a sorait.

Mozgó alakok tűntek fel az egyik széles úton nyugatra, amely a főkaputól a bányán átvágva egészen idáig vezetett. Lovasok áramlottak be a tisztásra, élükön Byrne, a Fénylő Csillag Rendjének főparancsnoka, Drem nagynénje. Arca mindig csupa szigor, sötét haját tarkójánál szorosan összefogva viselte, láncingét és bőrköpenyét vastagon fedte az út pora. Hátáról ívelt kard csüngött. Drem eltűnődött megjelenése szerénységén, semmi pöffeszkedő dísz, semmi arany vagy ezüst, csak egyszerű – bár remekbeszabott – harci felszerelés. Első pillantásra senki sem gondolná, milyen halálos tud lenni. Drem felidézte a legutóbbi

csatát: az ütésváltásokat Byrne és Fritha közt, amikor a pengéje mellett a földmágiát is bevetette. Fritha egyértelműen hátrányban volt. Hirtelen büszkeséget, szeretetet érzett a főparancsnok iránt, aki megmentette az életét a csatában. A vére volt, anyja, apja nem lévén az egyetlen vére, és ez sokat jelentett Drem számára. Mi több, kedves, szeretetteljes volt vele, és ez még ennél is fontosabb volt ezekben a sivár, vészterhes időkben.

Byrne mellett hatalmasra nőtt medve cammogott, azon egy sötét hajú, sápadt bőrű óriás, markában lándzsával, aminek foka a nyereg bemélyedésében pihent. Ethlinn királynő. Körbenézett a téren, majd az asztalra összpontosított.

Byrne másik oldalán gyalog érkezett egy óriás, fehér haja befonva, arcán egy heg ráncos csipkéje szántott végig ott, ahol egykor a szeme volt. Páncélinge és bőrmellénye nehezen tudta elrejtetni a testén feszülő izomkötegeket. Csatakalapácsot tartott hatalmas tenyerében. Fél szemű Balur, Ethlinn apja, a Kítaszított Földek leghíresebb harcosa.

A hármas mögött felzárkózott a Rend serege: medvék hátán ügető óriások, lovasok érkeztek a kisebb utcák felől. Drem észrevette Cullent, Byrne-től nem messze. Az ifjú harcos szeme Dremet kereste, majd féloldalasan elvigyorodott. Keld méltató szavakkal illette Dremet és vadászként, nyomkeresőként szerzett készségeit, és gond nélkül felvehette a vadászok soraiba. Cullen el szeretne volna kísérni a bányába a többi felderítővel, de Byrne megtiltotta. Cullen nem vadász volt, sem elég türelmes, sem elég fogékony nem volt a lopakodáshoz. A pengével kiemelkedően jól bánt, Dremnél sokkal jobban, de forrófejű volt, és előbb járt a keze, mint az esze, ezért Byrne maga mellé rendelte az ifjú harcost. Cullen nem volt különösebben elragadtatva az ötlettől.

Byrne odaügetett az asztalhoz, majd meghúzta a kantárt. A főparancsnok gyakorlott könnyedséggel huppant le a nyeregből. Közelebb lépett az asztalhoz, megállt mellette, és összevont szemöldökkel meredt rá. Ethlinn a nyomában érkezett, egyik kezét az asztal fölé nyújtotta, ajka mozogni kezdett. Aztán az óriás megrándult, mintha saját szemével látná a szörnyűségeket, amik az asztalon történtek. Balur felemelte az egyik láncot, majd száját elhúzva visszajejtette.

– Keld? – nézett Byrne a vadászra.

– Teljesen üres minden – mordult Keld. – Jó ideje már, ahogy nézem.

Byrne bólintott, tekintete ismét az asztalra esett.

– De találtam valamit. – Keld maga elé tartotta a köpenyébe bugyolált holmit.

Byrne odanyúlt, és kibontotta. Érzések ömlöttek át egymás után az arcán, amikor felismerte. Bánat. Düh. Keze enyhén megreszketett, amikor végül felfedte.

Egy kard.

Drem azonnal felismerte, bár a hüvelyében pihent, hosszú övvel körbefonva. Mérete és hossza hamar elárulta, hogy nem egy átlagos kardról van szó, hanem egy óriáséről.

Sig kardja.

Drem érezte, ahogy összeszorul a gyomra a fegyver láttán. Rövid ideig ismerhette csak Siget, de érezte, hogy szívében örökké magával hordozza majd emlékét. Az igaz barátság, a hűség, a szeretet mintaképe volt.

Az igazságé. A merészségé.

Könnycsepp indult meg Drem arcán.

Byrne bólintott, és a magasba emelte a kardot, hogy mindenki láthassa.

– Nálad van a helye – mondta Félszemű Balur felé fordulva.

A vén óriás pislantott. Csatakalapácsát átvette a vállán, tétován a kard felé nyúlt, majd visszahúzta a kezét.

– Nem – szólalt meg. – A Rended egyik tagját illeti. Sig ízig-vérig a Fénylő Csillag harcosa volt.

Byrne leengedte a kardot, hüvelybe rejtett hegyét a földre helyezve.

– Ahogy te is, idebenn – felelte, és kezét a szíve fölé emelte.

– Hah! – mordult fel Balur. Nem tűnt elutasítónak. – De nem tettem neked esküt.

– Ismerted Corbant, tudtad, mi az, amiért harcol. A barátja voltál – felelte Byrne.

– Igaz – sóhajtott Balur. – De sosem tettem le az esküt. Csupán egyetlen eskü vezérel. Hogy az életem árán is megvédjem a lányom életét. – Kérges kezével megérintette Ethlinn arcát.

Az óriások királynője tenyerébe vette apja kezét, és elmosolyodott.

– Az az eskü sosem ütközne a Rend esküjével – mondta. – Közel álltatok Siggel egymáshoz. Nálad jó helyen lenne a kardja.

Balur a kardra meredt, és bólintott.

– Hja, hát legyen. – Kezét a fegyver felé nyújtotta, és átvette Byrne-től, majd kihúzta a hüvelyből, és az ég felé emelte. Pengéje megcsillant a nyári napsütésben, bár sötét foltok borították. – Bosszút állok érted ezzel a karddal, bátor Sig! – harsant Balur hangja, kiáltása végigvisszhangzott az épületek között, az utcák erezetén. Körülötte éljenzésben törtek ki a katonák. Drem hangja a leghangosabbak közt volt.

Részben már be is teljesítetted, amit ígértél, gondolta, ahogy maga elé idézte Balur és Gunil, a Sig életét kioltó óriás, az áruló közti küzdelmet. Balur csataalapáca egy csapásával betörte az ellenség koponyáját.

Dremet maga alá temette az elégtétel érzése, amikor látta Gunilt elterülni, nemcsak azért, mert méltó bosszú volt Sig haláláért, hanem, mert mások mellett Gunil is felelős volt Drem apja, Olin haláláért.

Most már csak Frithának kell igazságot szolgáltatni, gondolta. Keze akaratlanul is ökölbe szorult, amikor eszébe jutott a nő, aki megölte az apját.

– Rúnákkal vésett – jegyezte meg halkán Byrne Balurnak egy apró mosollyal, miközben elhalt az éljenzés, és Balur visszacsúsztotta a pengét a hüvelybe. – Hasznos lehet a közelgő időkben.

– Hja – biccentett Balur.

A Fritha ellen vívott csata során feltámadottak, Gulla és kiválasztottai harapásaiból sarjadó, torz fattyak rajzó tömegei csaptak le rájuk. Emberei alakjuk volt ugyan, de saját épségükre ügyet sem vetve küzdöttek, és szinte képtelenség volt végezni velük. Drem látta, ahogy az egyiket lefejezik, de minden más hatástalannak bizonyult ellenük. Kivéve, ha találkoztak egy rúnázott pengével. Amint valaki lesújtott rájuk egy, a földmágia rúnáival ékesített fegyverrel, a feltámadottak minden alkalommal porba hullottak. Drem saját seaxát apja, Olin jelölte meg rúnákkal. Ezzel a fegyverrel szúrta meg Drem a hordát vezető Ulfot. Ulf meghalt, és vele együtt a feltámadottak egész csapata összeesett, majd kimúlt.

Mindannyiunknál lennie kellene egy rúnázott pengének.

De ezek ritkaságszámba mentek, csak azok rendelkeztek ilyennel, akiket Byrne elég megbízhatónak ítélt ahhoz, hogy megismerjék a föld hatalmát. A földmágia nagy felelősség, mondta a főparancsnok, így a Fénylő Csillag Rendjében csak egy szűk kör viselhetett ilyen fegyvert. Sig közjék tartozott.

Most viszont, a csatát követően tapinthatóvá vált a rúnákkal vésett fegyverek fontossága, akár értett viselőjük a földmágiához, akár nem. Máskülönbén szikrányi esélyük sincs a feltámadottakkal szemben.

Balur levette hátáról a csatakalapácsot, és a kardot becsúsztatta a helyére, majd nekiállt az övcsatokkal babrálni. Byrne segített őket szorosra húzni. Az óriás megmozgatta a vállát.

– Meg kell tanulnom, hogyan használjam ezt az izét – motyogta.

– Megtanítalak, Félsemű – rikkantotta Cullen. A téren páran kuncogni kezdtek.

– Szavadon foglak, kicsikó – mordult fel Balur. Lehajolt, és felvette a kalapácsát. – De egyelőre ennél maradok. – Méricskélgni kezdte, az ismerős súly mosolyt csalt az arcára.

Byrne visszanézett Keldre.

– Lesz-e Balurnak itt lehetősége kézbe venni új fegyverét?

– Nem valószínű – felelte Keld. – Végigjártuk a helyet, de életnek semmi jelét nem találtuk, leszámítva a patkányokat és hasonlókat. Egyedül odabent nem néztünk körül – biccentett a vadász a sziklafal felé. – Addig senkit nem akartam beküldeni, amíg nincs mellettünk több fegyveres. – A sziklát szűkös barlangok, bemélyedések pettyezték, vasrudakból emelt kapuk zárták le mindegyiket. Nyitva álltak. Drem jól emlékezett a cellák lakóira, a fenevadakra. Ezek torz, mutáns férfiak, asszonyok, gyermekek voltak, akiket valahogy idomtalan felszerzetté silányítottak Fritha háborodott elméje és fekete vérmágiája révén.

A cellák között mélyebb sötétség tátongott: egy hatalmas barlang bejárata, ami minden jel szerint mélyen benyúlt a sziklafal belsejébe. Drem emlékeiben elevenen éltek a sötét odúból visszhangzó üvöltések, amiket azon a rémálomszerű éjszakán vívott csata során hallott.

Byrne felemelte a tekintetét, és a gránitban tátongó fekete lyukat bámulta.

– Szétszóródní, és átkutatni minden talpalatnyi helyet! – kiáltotta. – Tudnom kell, merre van Gulla.

A harcosok eltűntek a teret körbefogó épületekben. Ethlinn és Balur maradt, velük együtt Byrne díszőrsége, két tucat másik harcos is, valamint Cullen és Utul, Byrne kapitánya délről. Sötét bőrű volt, karvalyorrú, ébenfekete haját ősz csíkok szabdalták, szeme körül mély ráncok

ültek, a gyakori mosolygás bizonyítékai. Válla fölött Byrne-éhez hasonló, ívelt kard meredezett, bár ennek markolata valamivel hosszabb volt. Utul az egyik leghalálósabb kardforgató volt, akivel Dremnek valaha is dolga akadt, pedig az utóbbi időben volt alkalma megfigyelni párat.

– Te velünk vagy, Drem – mondta neki Byrne. Rab recsent egyet, és szárnyait kitérve az égbe szökött. – Bármelyikünknel jobban ismered itt a járást – tette hozzá a főkapitány. – Szeretnék körbenézni odabent. – Ezzel a barlang bejárata felé intett a fejével, majd elindult. Ethlinn, Balur és a többiek követték. Keld már ott állt a szájánál, kovakövével épp szikrákat pattintott egy fáklyára, amelyet a barlang bejáratánál rögzített tartóból emelt ki. Lángok lobbantak fel, kaptak életre, a tűzben táncba kezdtek az árnyékok. A fényben Drem látta, hogy a barlang lágy lejtéssel mélyen a sziklába nyúlik.

Keld a fáklyát felemelve belépett a barlangba. Két ordas-kopója, Fen és Ralla a nyomában ügettek, bár Drem látta, hogy marjukon feláll a szőr, orruk remegve jár ide-oda. Byrne a díszőrség felét a barlang szájához vezényelte, az őrség tíz másik tagja pedig őt követte, ahogy Keld után belépett. Ethlinn, Balur, Cullen és Utul is utánuk szegődtek.

Drem mély levegőt vett, és belépett a homályba.

MÁSODIK FEJEZET

JIN

A lány nyilat illesztett a húrra, felhúzta, majd elengedte. Ugyanezt még kétszer ismételte meg, mielőtt az első nyíl belemélyedt volna egy Fehér Szárny hársfa pajzsába. A második nyíl pengve pattant le egy vassisakról, a harmadik befűródött a harcos szemébe. Az hátrazuhant, a pajzsfal pedig hullámot vetett, amikor a helyére belépett egy másik fegyveres.

Éles kiáltás harsant valahonnan, imbolygó árny jelent meg, és egy Kadoshim zuhant a földre, karja, szárnya széttárva, vér dőlt lüktetve láncinge hasadékból. Jin lova testeken gázolva oldalra táncolt, szilárd talajt keresett. Füst gyúlt hatalmas felhőkbe az udvar felett, vér és halál bűze terjengett, csatazaj, haldoklók sikolyai harsantak mindenfelé.

Jin Drassil kapuit védte felesküdtött őrei gyűrűjében. Klánja más tagjai lovaikat hátrahagyva a kaputoronyban jártak. A fölötte füttyülő nyílveszők arról árulkodtak, hogy elfoglalták a tornyokat, és a falakon voltak. Ínyét felhúzva vigyorgott a siker láttán, és egy lopott pillanat erejéig felmérte a csata állását.

Jin hatalmas pusztítást okozott az első rohammal Cheren-klán élén, az örök szövetségesnek hitték, és kinyitották a kaput Jin és harcosai előtt. Véres hullámként söpört végig köztük. Drassil Fehér Szárnyai azonban rendezték soraikat: az udvar közepén pajzsfal alakult, és egyre közeledett. Fritha akolitusai – csupa tar fejű harcos, marcona arcuk csupa elszántság – bezúdultak a nyitott kapun. Soraikat a Ben-Elim uralma ellen lázadó férfiak és nők alkották, akik szövetségre léptek a Kadoshimmal. Nem egy közülük egyik napról a másikra tengődött a vadonban évekig, számkivetettségben, amiért volt mersze elutasítani a Ben-Elim Tanát. És most eljött a bosszújuk ideje.

Már jó ideje váratott magára.

Annyira szomjazom a bosszút. A Ben-Elim és a Fehér Szárnyak ellen, akiket bábokként rángatnak, és akik fogságban tartottak ebben az undort keltő, barbár odúban, amikor ehelyett szabadon nyargalhattam volna a fütengeren a klánom tagjai mellett.

Apám mellett.

A halálát még mindig úgy érezte, mintha valaki arcon csapta volna. A gyilkosság bevésődött az elméjébe, olyan volt, mint amikor túl sokáig nézi az ember a tüzet, és már nem lát mást, csak lángokat. Bleda pengéje átdöfte apja torkát, és vért permetezve hasította ketté.

Ezért megöllek, Bleda, az életem árán is.

A bosszúvágy ott izzott benne, még az sem csillapította hajszálnyit sem, hogy pár pillanattal később ő oltotta ki Bleda anyjának életét.

Hogy lóvá tett. A jegyesem, aki titokban azzal a korcs félvér szárnyas libával találkozgatott! Ha belegondolok, hogy apámnak könnyörgtem, hagyja életben, engedje meg, hogy egybekeljünk. Szégyenében vicsorra torzult a szája, képtelen volt uralkodni magán.

Az akolitusok megrohmozták a pajzsfalat, lovak ágaskodtak fel nyertve, kiáltások harsantak, amikor rövidkardok szúrtak ki a pajzsok közül, és a Fehér Szárnyak módszeres gyilkolásba kezdtek. De rengeteg akolitus feszült ellenük, és minden egyes szívdobbanással többen ügettek be az udvarra. Jin hömpölygő ködhullámra lett figyelmes mögöttük. Tudta, mit rejteget.

Ideje továbbállni.

Gulla biztosította róla, hogy a ködben közeledő teremtmények sem őt, sem Cheren harcosait nem bánthatják, de látta, mit tettek a Sirakkal. És inkább nem vállalta ezt a kockázatot.

– Utánam! – harsant a hangja, megfeszítette térdét, hátasa pedig a mozdulatra reagálva elvitte a kapu közeléből. Több száz, kék deelt és láncinget viselő harcos követte dübörgő patazaj kíséretében, kezükben visszacsapó íjak, fölöttük sólymos zászlók csattogtak a szélben. Felesküldött öre és jobb keze, a húséges Gerel vezette őket, Jin oldalánál lovagolt, mint mindig.

Jin behúzta a gyeplőt, amikor látta, hogy új helyzete új szöveget, új nyílásokat kínál, ahol a nyilai átúthetik az ellenséges pajzsfalat. A tegezébe

nyúlt, felhúzott egy nyilat, átkozódott, amikor megrándult egy izom a vállában, ami még nem épült fel teljesen a Bleda menekülése során szerzett sérülésből.

Az a szárnyas ribanc belém eresztett egy nyílveszőt. Ha kicsivel jobban céloz...

A Fehér Szárnyak tartották a vonalaikat, sikeresen tartóztatták fel az akolitusok áradatát, fittyet hányva minden túlerőre. Úgy festettek, mint egy kimagasló szikla a tar fejű harcosok áradata közepén. Az akolitusok közül sokan elmentek a pajzsfal szárnyai mellett, ügyet sem vetve rá igyekeztek a céljuk, a kőbe dermedt király, Asroth felé. Jin nem foglalkozott a vállában tiltakozó, sérült inakkal, és lőtt, egyszer, kétszer, háromszor, klánja tagjai ugyanígy tettek. Nyilak záporoztak a pajzsfalra. A pajzsokon peregve kopogtak a vesszők, sikolyok jelezték, ha egyik-másik rést talált, és húsba mélyedt.

Köd gomolygott be Jin szeme sarkába, a homályos felhő átsöpört a kapu alagútján, be az udvarba, Jin pedig alakokat pillantott meg a gomolyagban, hosszú karokat, karmos kezeket, hallotta a nyáladzó acsargást, a kígyószerű sziszegést, ahogy új szövetségei betódultak Drassilba, és elsöpörték, körbeölelték a védők pajzsfalát.

Néhány pillanatnyi csend után rémült rikoltozás töltötte meg a teret.

Pajzsok törtek recsegve, szakadtak le viselőik karjáról, kardok szúrtak ki. Jin ismerte a húsba mélyedő fém, a csapások, a szakadó, széttépett hús hangját. A sikolyok egyre magasabb hangon érkeztek, rettegés árnyalta őket; a pajzsfal hullámozni kezdett, majd száz darabra szakadt.

Semmi nem tarthatja vissza ezeket az... izéket.

A köd tovább hömpölygött, széttöredezve tódult be a Drassil főcsarnoka felé vezető útra.

– Vége. A miénk az udvar – motyogta Jin Gerel felé. Testőre bólintott, tekintetét a ködfátyol mélyén zajló mézszárlásra szegezte. Vér fröccsent mindenfelé.

Jin csettintve bírta ügetésre a lovát.

– Hova mézsz? – kiáltott utána Gerel.

– Fehér Szárnyakat gyilkolni – felelte a lány.

– Gulla azt mondta, védjük a kaput, miután bevettük – emlékeztette Gerel.

– Nem Gulla csahos kutyája vagyok – harsant fel Jin. – Gulla a szövetségese, nem a parancsnokom. Különben is, a kapu a miénk, nehéz lenne elveszteni. És közel sem öltem még meg eleget közülük.

Gerel bólintott, és Jin után sarkallta a lovát. Cheren harcosok szegődtek a nyomába, lovaik patáinak hangja elvegyült a csatazajban.

Jin tágra nyílt szemmel fékezte hátsát.

Széles utak vezettek az udvarból Drassil erődjének legkülönbözőbb pontjai felé. A legkeményebb ütközet az Asroth fémbörtönének ott-hont adó Főcsarnok felé vezető úton alakult ki. De Jin megpillantott valamit egy másik, keleti irányba nyíló utcában. Egy csapatnyi Fehér Szárny futott át rajta a Főcsarnokkal és a csatával ellentétes irányba. Néhányan sántítottak.

Egyikük megállt, és döbbsen meredt az udvarra. Sötét haját rövidre vágva viselte, mint a Fehér Szárnyak minden tagja, de Jin felismerte, miután annyi nyáron át nézte, ahogy a gyakorlótéren verejtékeznek. Mozgását olyan magabiztosság, könnyedség jellemezte, ami csak a legkiválóbb harcosokra jellemző.

– Aphra – suttogta Jin.

Amaz megfordult, és a társai után futva eltűnt a szeme elől.

– Ha most nem tudom meggyilkolni a félvér szukát, akkor megelégszem a nővérel – mondta kegyetlen vigyorral Jin.

Sarkát lova oldalába mélyesztette.

RIV

Imbolyogva szelte az eget, egyik kezével egy elkábult harcost tartott. Ben-Elim és Kadoshim harcosok viaskodtak egymással körülötte, a szilaj légicsata vérrel és tollakkal töltötte meg a levegőt.

Riv rövidkardjával egy Kadoshim felé csapott, aki túl közel repült egy Ben-Elimmel összeakaszkodva. Pengéje áthasította egyik hártvány szárnyát, a szörnyeteg pedig bukfeneczeve kezdett a föld felé zuhanni.

A megmentett Ben-Elim kurtán biccentett felé, majd tágra nyílt a szeme, amikor meglátta, mi van a kezében.

Azaz nem mi, hanem ki.

Egy másik Ben-Elim, hosszú, fekete haja tarkóján összefogva, homlokán és arcán egy sor heg sorakozott.

Meical volt az, a Ben-Elim volt főparancsnoka, aki bő nyárszázadnyi időre volt a csillagkő börtön rabja, és senki nem tudta, életben lehet-e még.

Riv kimentette Drassil Főcsarnokából, amikor Gulla és Kadoshim harcosai előzőnlőtték, hogy levájják az akkor újjászülető Ben-Elimet, most pedig a csarnokon túl, az udvar fölött töltötték meg az eget. Tesetek heverték a földön szétszórva, alattuk kisebb csomókban zajlott a küzdelem.

Meical kába volt, amikor Riv megragadta, és kirepült vele a teremből.

Nem is csoda, százbarmincnyolc nyáron át tartó alvás után, gondolta Riv.

Most vadul kapkodta a fejét, egyre nagyobb figyelemmel vette szemügyre a mészárlást. Rivre nézett, ajka mozgásba lendült, de a körülöttek visszhangzó harci zajban nem lehetett hallani, mit akar mondani.

– Hol van Corban? – kiáltotta felé Meical hangosabban.

Riv pislogott. Nem erre a kérdésre számított.

Corban? A Fénylő Csillag Rendjének alapítója?

– Meghalt – kiáltotta le Meicalnak.

Szavait zavar, majd gyász kísérte. A Ben-Elim szeméből áradó fájdalom és veszteség annyira élesen hasított belé, hogy Riv torkára szorult tőle a lélegzet.

– Már közel nyolcvan nyara – tette hozzá.

– Ne – olvashatta le Meical szájáról.

Kadoshim démonok felhője tört elő a Főcsarnok kapuja alól, a rohamot a többi Kadoshimnál méretesebb Gulla vezette. Arcát a gyűlölet vicsora torzította el, úgy forgatta a fejét az udvart pásztázva, mint egy ragadozómadár.

Meicalra vadászik.

Riv szárnyát összezárva zuhanórepülésbe kezdett, majd letelepedett egy háztetőn, és Meicalt bevonszolta egy kiszögellés alatti sötét árnyékba.

– Hogy érted azt, hogy nyolcvan nyara? – kérdezte Meical.

Riv az ég felé pillantott, látta, ahogy Gulla Kadoshimjai élén délkeleti irányba, Drassil kapuja felé repül.

Visszanézett Meicalra, és vett egy mély levegőt.

– Százharmincnyolc nyáron át voltál rabságban – válaszolta neki. Azon a napon, amikor Meical kőbe dermedt, ugyancsak ádáz csata dúlt, akárcsak most.

A lány a körülöttük kialakult ütközet felé intett. – Ez nem a Harag Napja, amikor a Kadoshim harcosai győzelmet arattak, és Asroth-tal együtt beborított téged a csillagkő fém. Az nagyon régen történt.

Meical Riv szavait emésztve megdörzsölte a szemét, majd megszorította az ornyergét. Felsőhajtott, és hosszan fújta ki a levegőt.

Nem egyszerű mindezt feldolgozni, de erre most nincs időm. Meg kellett találnia Aphrát, ez az érzés pedig egy másik, mélyebb érzést rejtett, a soha szünni nem akaró vörös ködöt, ami arra ösztökélte, hogy mindenről megfedkezve öljön meg bárkit, aki csak szembejön vele. Minden tele volt Kadoshimmal és a követőikkel – pusztulniuk kellett.

Egy kéz markolt a vállára.

– Mondd csak – szólalt meg Meical, és hosszan Riv szemébe nézett. A pár szempillantással korábbi zavarnak, gyásznak nyoma sem volt, a fájdalom is elpárolgott a tekintetéből.

– A Kadoshim erők megtámadták Drassilt – felelte szaporán Riv –, és Asroth-tal együtt kiengedtek a tömlöcödből. – Kissé eltöprengett. – Asrothot kiszabadították, te csak ennek voltál a velejárója.

Meical bólintott.

– Meg akartak ölni – suttogta távolba révedő szemmel, elmerengve.

– Igen – felelte Riv. – Ami még mindig megtörténhet, ha nem menekülünk el innét.

– Ki áll a Ben-Elim élén?

– Kol, ha még életben van – vont vállat Riv.

– Kol? Israfillal mi történt?

– Halott. – Meical kérdő tekintetét látva felemelte a kezét. – Nincs időnk – harsant fel a fülsiketítő csatazajban. – Drassil elesett, a menekülés az egyetlen reményünk. Most!

– Menekülés? – kérdezte vicsorra torzuló szájjal Meical.

– Igen, az – morogta Riv. Ő maga sem rajongott az ötletért, rossz szájíze lett még a gondolattól is, de nem látott más esélyt a túlélésre. Szárnya egyetlen csapásával húzta ki magát Meical markából, és a levegőbe emelkedve lebegett fölötte. Meical végignézett a szürke, petytyes tollakon.

– Te nem Ben-Elim vagy – mondta összeráncolt szemöldökkel. – De akkor micsoda?

– Mondtam már, nincs időnk cseverészni – felelte Riv, egyre foszladozó türelemmel. Aphra jutott eszébe, aki a csatában harcolhat valahol. Szüksége lehet rá. – Ha elmenekülünk innét, minden kérdésedre választ adok, de most ideje elindulnunk. – Megpörgette rövidkardját. – Én megyek. Te maradhatsz meghalni, vagy velem repülsz, és életben maradsz. – Csapott a szárnyával, így még magasabbra kapott, és lenézett a volt főparancsnokra.

Meical őt bámulta, majd a harc foltozta égre pillantott.

– Adj egy kardot – vicsorogta.

Riv kegyetlen mosollyal felelt, odahajította neki rövidkardját, maga pedig előhúzott egy másik pengét a hüvelyéből.

Meical elkapta a kardot, ellenőrizte a súlyát, majd leguggolt, és a levegőbe szökkent. Szárnyai szélesek voltak, szikrázó fehérek. Egy tisztavérű Ben-Elim szárnyai, közel sem olyanok, mint a „mocsos” félvéré, amilyenek Rivet tekintették mások.

Odalent az udvar küzdelem örvénylő forgataga volt, pajzsfalakba rendeződött Fehér Szárnyak gócai tartották magukat a körülöttük nyüzsgő Kadoshim akolitusok ostroma alatt. Riv itt-ott sápadt bőré, hegyes fogú lények sötétebb foltjait pillantotta meg – olyanok voltak, mint amikkel a Forn-erdőben is összecsapott. Emberi alakjuk volt, de soha senkit nem látott még úgy küzdeni, mint őket, ilyen zabolátlan kegyetlenséggel, ami inkább volt állati, mint emberi. És kihívás volt végezni velük, úgy tűnt, csak akkor maradnak végérvényesen a földön, ha a fejüket elválasztják a testüktől.

Riv három különálló csapatukat látta Drassil falai felé nyomulni. Tudta, hogy esélytelen védekezni ellenük – egyszerűen túl sokan voltak.

Körülöttük Ben-Elim angyalok küzdöttek Kadoshim harcosokkal és félvér fattyaikkal. Riv cikázva kanyargott a harcolók között, énje egy része kétségbeesetten akart elmerülni benne, és kiontani ellenségei vérért, de miután Aphra és néhány tucat Fehér Szárny az ő segítségével ki tudta magát vágni Drassil Főcsarnokából, most amiatt aggódott, mi történt velük, amióta visszafordult, hogy kiszabadítsa Meicalt.

A hirtelen felkavarodó levegő volt az egyetlen intő jel. Hátrafordult, és egy Kadoshim fattyú hárttyás szárnyaira, éles vonásaira lett figyelmes, acél csillant, ahogy egy kard szúrt az irányába. Riv néhány erőteljes szárnycsapással megfékezte repülése ívét, és védekezett. Szikrák villantak, amikor hártotta ellenfele vágását, de a félvér lendülete még kitartott, és Rivbe csapódott. Pörögve, egymással tusakodva szálltak a levegőben, acsarogva, egymás szemébe köpködve igyekeztek felülkerekedni a másikon.

Riv egyik karját támadója dereka köré fonta, közelebb húzta magát, és az arcába fejtelt. Porc hasadt, vér fröccsent az ütés nyomán, de a félvér csak átkozódott, és kardja markolatával megpróbálta bezúzni Riv koponyáját.

A lány elfordult, enyhe légáramlatot érzett, ahogy a markolat az arcát súrolta, majd karját megcsavarva halálos döfésre emelte saját fegyverét.

A félvér hirtelen megfeszült, szeme, szája tágra meredt a meglepetéstől, bugyogó vér tört elő a szájából, ahogy átszúrt tüdeje megtelt vele. Aztán elernyed, és zuhanni kezdett.

Meical lebegett mögötte, kardja vörös, arcára ráfagyott a gyűlölet. Visszadobta a rövidkardot Rivnek, kezében egy másik, hosszabb kardot tartott, amit a haldokló félvér kezéből tépett ki.

– Elbírtam volna vele – vicsorgott Riv, aki zokon vette, amiért Meical elragadta tőle a győzelmet.

– Azt mondtad, fontos gyorsnak lenni – emlékeztette.

Aphra.

Riv haragos szavakkal vágott vissza, kardját a tokjába lökte, és egyik szárnyát hátrahúzza észak felé vette az irányt.

Drassil főkapuja a nyugati falon nyílt, itt alakult ki a legádázabb küzdelem. Cheren lovasíjászok vették be a kaput, élükön áruul királynőjükkel, Jinnel, és védték tovább, hogy a Kadoshim akolitusk zavartalanul tölthessék meg Drassil erődjét. A Fornban látott, felhőbe burkolózó szörnyetegek szorosan a nyomukban érkeztek.

Ezen a kapun gyalogszerrel ugyan nem távozhatott senki.

Azonban, akik ismerték a járást, azok máshol is elhagyhatták az erődöt.

Riv szaporább csapásokkal repült, és hamarosan maga mögött hagyta az egymásba kapaszkodó Ben-Elim és Kadoshim harcosokat. Válla fölé hátrapillantva nyugtázta, hogy Meical ott szárnyal mögötte. Jobbra kanyarodott, megpördült, és lebukott. Javarészt üres utcák mentén söpört végig, mindkét oldalán épületek tornyosultak. Itt-ott menekülő embereket pillantott meg, kereskedőket és családjaikat. Riv együttértett velük. Itt harcosok nem jártak, a Fehér Szárnyak barakkjai ugyanis az erőd déli végében álltak.

Hogyan védekezhetnének a Kadoshim és seregeik ellen?

– IRÁNY A KELETI KAPU! – kiáltotta el magát Riv, amikor elsiklott a fejük fölött.

Majd déli irányba fordult, kiáltások hangja sodródott felé, egyre hangosabban. Paták dübörgése. Riv első ösztöne a harc hangjai felé vonzotta, de uralkodott magán, és balra kanyarodott, végig egy újabb üres utcán, keleti irányba.

A csatazaj elhalkult mögötte, Riv pedig átadta magát a szárnyainak. Vihart kavarva vitték sebesen Drassil macskaköves utcái fölött, nyomában por és száraz levelek kavarogtak. A sebesség könnyeket csalt a szemébe, világos haja szélből tépett zászlóként lobogott mögötte. Aphra, a nővére – nem, az *anyja* – miatt érzett félelme még nagyobb erőt kölcsönzött szárnyainak, szédítő gyorsasággal váltották egymást az épületek az oldalán.

Képtelen volt elhessegetni lelki szemei elől a földön, saját vére tócsájában, egy fölé tornyosuló Kadoshim lábánál heverő Aphra képét.

Egy lovas nélküli ló látványa rángatta vissza a valóságba. A kengyelbe beszorult egy harcos lába, teste élettelenül sodródott a ló mögött a földön.

A Cheren-klán tagja, azonosította be Riv a lovas borotvált fejét és varkocsát. Csatakiáltások visszhangoztak abból az irányból, amerről a ló érkezett. Riv szárnyalt tovább, befordult egy sarkon, majd az épületeket, utcákat maga mögött hagyva elérte Drassil tágas gyakorlóterét. Drassilban nőtt fel, tizenhét nyara jelentős részét itt töltötte, ezen a mezőn. Ezt a helyet szerette a legjobban, itt vált harcosná, és bár a vérontás művészetét tanulta itt, mindig is menedéknek, a bajtársiasság biztonságos helyének tekintette.

Most vér és sikolyok töltötték meg.